

HARRY TREVALDWYN

I Can't
Believe
I Don't
Have a
Boyfriend

Vertaling Maaïke van der Rijst

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Harry Trevaldwyn
Oorspronkelijke titel: *I Can't Believe I Don't Have a Boyfriend*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Maaïke van der Rijst
Omslagontwerp en -beeld: © Rachel Vale
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Foto auteur: © Patch Studios
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 2089 1
ISBN 978 94 027 7770 3 (e-book)
NUR 285
Eerste druk juli 2026

Originele uitgave verschenen bij First Ink, een imprint van Pan Macmillan, The Smithson, 6 Briset Street, London EC1M 5NR.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Beste Jean-Pierre,

Oké, ik kan niet te veel tijd aan deze brief besteden, want het is oudejaarsavond, en ik loop mega achter op schema. Mijn haar heeft nog niet eens die net-uit-bedlook, niet dat ik daar nou al te dramatisch over wil doen.

Voor de zoveelste keer moet ik het weer even over de éléphant in de kamer hebben: je weigert nog steeds me terug te schrijven. Het is nu bijna drie jaar geleden sinds ik iets van je gehoord heb. Drie jaar! Je wordt steeds minder een penvriend en meer een penvijand. Een penemy, zo je wilt. Iedereen zegt dat ik je af moet schrijven en je geen brieven meer moet sturen, maar elke keer dat ik op het punt sta de handdoek in de ring te gooien... krijg je me toch weer zover zoals laatst. Er viel een folder voor dubbel glas in de bus... Was dat een inside joke van jou omdat ik altijd vergat wat 'raam' ook alweer in het Frans is?

Ik wil heel graag geloven van wel, want ik heb je zoveel te vertellen. En zijn we het ook niet aan de Engels-Franse diplomatieke betrekkingen verschuldigd?

Het laatste trimester is echt een soort bootcamp voor mijn ongetrainde hart geweest. Ik had mijn oog laten vallen op Peter, een charismatische Amerikaanse

jongen, maar ik ben beetje bij beetje gevallen voor zijn emotioneel intelligente en bedachtzame beste vriend Sam. Door een spannende (en stressvolle) speling van het lot ben ik erachter gekomen dat ze me allebei leuk vinden, maar dat niet tegen elkaar gezegd hebben. Dus ik moest beslissen achter wie ik aan zou gaan. Op het schoolgala, nota bene (heel dramatisch). Je verzint het niet! En ik zweer je dat ik dat ook niet gedaan heb.

Het zit zo. Ik heb voor Sam gekozen, net voor de kerst. We hebben gezoend (wereldnieuws). Uiteraard verwachtte ik daarna een kerstvakantie vol feestelijke wandelingen, weldoordachte cadeautjes en serieus gefoezel, maar in plaats daarvan werd mij plompverloren verteld dat Sam de vakantie met zijn familie bij Peters ouders in New York zou doorbrengen.

Mijn grote probleem is dat Sam en ik niet officieel een setje zijn. Nog niet. Ik snak naar een officiële bevestiging, maar Jean zegt dat je zo'n gesprek niet via de app moet voeren. Maar vanavond gaat dat allemaal veranderen. Sam en Peter zijn terug uit New York, en we gaan allemaal naar hetzelfde feest! Niet te geloven dat ik het nieuwe jaar in ga met een echt vriendje van vlees en bloed! Is zoveel leuker dan die keer dat ik het nieuwe jaar begon met een neptvriendje (wil ik verder niets over kwijt, heb hem uit de weg moeten ruimen).

Dus even samengevat, ik ga het nieuwe jaar in met drie prangende vragen:

- 1. Heb ik nu een relatie met Sam?*
- 2. Hebben Sam en Peter het over mij gehad?*
- 3. Kun je te veel moisturizer gebruiken?*

Dat laatste is de reden waarom deze brief nu een beetje vettig is. Oké, Jean roept, en ik heb nog steeds mijn pommade niet gevonden.

Hatelijke groet,

Patch Simmons xxx

PS Ik weet dat het in deze brief vooral over mij gaat, maar dat komt omdat je nooit terugschrijft. Wat heb jij met kerst gedaan? Zit je nu in het tennisteam? Hoe is de puberteit?

PPS Als je wel terugschrijft, doe dat dan in een gewone brief in plaats van zo'n moeilijk te ontcijferen inside-jokefolder. En maak je geen zorgen over die Milkareep!

PPPS Of nee, doe maar wel. Het begint een beetje passief-agressief over te komen dat ik er nog steeds geen een gekregen heb.

PPPPS Maar alleen als hij fair trade is!

PPPPPS Weet eigenlijk niet eens wat dat is. Jean doet er nogal fanatiek over. Stuur die Milkareep nou maar gewoon.

Hoofdstuk 1

‘Klaar!’ verkondig ik luid. Ik vouw mijn brief op en gooi hem tussen de met glitter bedekte chaos die ooit mijn bureau was. ‘Wat vroeg je precies?’

Ik draai me om naar Jean, mijn beste vriendin van de hele wereld, die loopt te ijsberen met twee topjes met pailletten in haar hand. Ze kijkt van het ene naar het andere alsof ze moet kiezen welk kind een scheepsramp gaat overleven.

‘Het is te moeilijk!’ jammert ze. Ze bijt op haar lip en houdt de topjes om beurten dicht voor haar gezicht.

‘Die zilverkleurige, zeker weten,’ antwoord ik, onderwijl in mijn bureau rommelend. ‘Denk je dat ik nog tijd genoeg heb om voor het eerst smokey eyes te proberen?’

‘Zeg je nou alleen maar die zilverkleurige omdat je zelf die gouden aan wilt?’ vraagt Jean, het zilverkleurige topje onder haar kin tegen zich aan houdend.

Ondanks het feit dat ze haar vakantie op een camping in Wales heeft doorgebracht, waar het bijna continu regende, is ze onder de sproeten teruggekomen. Blijkbaar heeft ze een groot deel van de vakantie doorgebracht met lobbyen voor een genderneutraal toilet op de camping. Een campagne die ze uiteraard

heeft gewonnen. Jean neemt haar rol als de ultieme bondgenoot bloedserieus.

‘Oké, ik wil dat jullie het echt eerlijk zeggen!’ roept Tessa.

Ik schrik even als ze mijn kamer binnenwipt. Ze heeft een handdoek om haar hoofd gewikkeld die zo hoog is dat ze moet bukken om haar hoofd niet te stoten. Het voelt nog steeds onwerkelijk om Tessa weer hier te zien. Vroeger waren we beste vrienden en was ze hier dus constant, maar toen kregen we wat we nu een ‘vriendschapspauze’ noemen. Eerder noemden we het ‘de tijd dat Tessa blond en gebruind was en bij het populaire clubje ging zodat ik bitter en jaloers werd en we aartsvijanden werden’, maar dat was te veel een mond vol. Na een behoorlijk zware sessie conflictoplossing zijn we weer met zijn drieën en zitten we in het tweede bedrijf van onze vriendschap. Persoonlijk ben ik er dolblij mee. Ik grijns haar toe. ‘Het ziet er fantastisch uit,’ zeg ik tegen haar. Ik voel een golf van liefde opborrelen voor mijn herontdekte vriendin.

‘Ik heb het je nog niet eens laten zien,’ zegt Tessa fronsend, terwijl ze intussen achter haar hoofd aan de handdoek friemelt.

‘Weet ik wel, maar ik zie nu al dat het totaal clandestien is.’

‘Dat betekent iets anders dan je denkt,’ bemoeit Jean zich er vanaf het bed mee, waar ze in een noodtempo zit te appen.

Ik negeer Jeans vocabulaireles en sla enthousiast op mijn knie. ‘Laat zien!’

‘Oké, oké.’ Tessa laat even een stilte vallen en trekt dan met een nerveus ‘Tada!’ dramatisch de handdoek van haar hoofd.

Terwijl ze haar nog vochtige felblauwe haar uit de handdoek schudt, besef ik dat ze niet alleen een complete make-over heeft gehad, ze heeft duidelijk het kapsel overgenomen van een kittige tv-detective waar ze als kind naar keek. (De detective was een strip-

figuur en een kat, maar toch, het is het kapsel dat ze altijd al wilde hebben maar niet mocht van haar moeder.)

Toen ze hier vanmiddag aankwam, net terug van kerst bij haar vader in Londen, waren Jean en ik stomverbaasd dat haar kenmerkende blonde haar in een korte bob was geknipt, maar daarmee was de transformatie blijkbaar nog niet af.

‘Wat vinden jullie?’ zegt ze opgewonden terwijl ze een lok haar achter haar oor probeert te strijken. Ze heeft dat ietwat gemaakte Londense accent laten varen, iets waar we in onze grenzeloze goedheid maar niets van hebben gezegd.

‘Het is perfect,’ zeg ik, trots mijn hoofd schuddend.

‘Precies het kapsel dat je altijd al had moeten hebben,’ beaamt Jean opgewekt voor ze zich weer over haar telefoon buigt.

‘Met wie zit jij te appen?’ vraagt Tessa. Ze loopt naar de spiegel om het totale effect van haar nieuwe look eens goed te bekijken en probeert de verfvlekken van haar voorhoofd te poetsen.

‘Niemand!’ snerpt Jean, en ze gooit haar telefoon op bed alsof ze zich eraan gebrand heeft.

Tessa en ik kijken haar met opgetrokken wenkbrauwen aan, maar voor we kunnen vragen waarom ze zo knalrood is geworden, leidt ze de aandacht af door het zilverkleurige topje voor Tessa op te houden. ‘Ik geloof dat ik voor de zilveren ga. Wat vind jij?’

‘Ik denk dat je die gouden aan moet doen!’ zegt Tessa.

Jean komt naast haar voor de spiegel staan. Ze draait zich met een ruk om en kijkt me vuil aan.

Ik hef onschuldig mijn handen. ‘Trek vooral die gouden aan,’ zeg ik rustig. ‘Ik volg alleen maar je kleurenanalyse, Jean.’

Jean heeft voor kerst een twee uur durende kleurenanalyse gekregen, wat erin resulteerde dat ze mij en Tessa een middagje grondig geanalyseerd heeft, met als bedoeling ons een richtlijn te geven voor

onze oud-en-nieuwoutfits. Het was geen traditionele kleurenanalyse, want daar hadden we de juiste middelen niet voor, maar Jean nam foto's terwijl wij een aantal topjes in verschillende kleuren aantrokken en wat keukenspullen naast ons gezicht hielden om te zien hoe die bij onze teint kleurden.

Jean: Een levendige zomer die goed bij het zilveren bestek past.

Patch: Een bruisende herfst die straalde toen hij naast de oven zat.

Tessa: Een superaantrekkelijke lente met een natuurlijke affiniteit voor koperen pannen.

Ik probeerde er nog tegen in te brengen dat dat stralen van mij kwam door de pastaschotel die op dat moment in de oven stond, maar Jean hield voet bij stuk.

'Oké, weten we zeker dat pailletten de juiste vibe hebben?' vraagt Tessa terwijl ze door de rest van de topjes op bed graait.

'Als dat niet zo is, weet ik niet of het wel een feest is waar we heen willen,' antwoord ik bloedserieus. Intussen schuif ik dichterbij naar het goudkleurige topje dat Jean onbeheerd heeft laten liggen.

'Niet dat we veel andere keuzes hadden,' brengt Jean me vriendelijk in herinnering.

Ik trek een gezicht. Dat is waar. Normaal kijken Jean en ik met oud en nieuw altijd naar herhalingen van onze favoriete afleveringen van *Midsomer Murders*, dan doen we een fotoshoot alsof we naar een gigafeest zijn geweest (inclusief zelf gezette zuigzoenen) en dan doen we voorspellingen voor het komende jaar. Soms zijn die eng accuraat, zoals de keer dat Jean voorspelde dat ze twee vullingen zou krijgen.

Dit jaar gingen Jean en ik er ten onrechte van uit dat Tessa wel voor een cool feest uitgenodigd zou worden waar ze ons mee naartoe kon nemen. Uiteraard waren we even vergeten dat ze haar status als it-girl

kwijt was zodra ze ons boven die lui van de Lodge (alias het coole clubje) verkoos. Tegenwoordig is ze een nog grotere paria dan wij.

En dus moesten Jean en ik als de sodemieter een uitnodiging voor een feest zien te regelen, maakte niet uit wat voor feest. Als eerste klopte ik bij mijn zus Kath aan, want met kerst hadden we, totaal tegen onze natuur in, opeens prima met elkaar overweg gekund, maar ik ging weer eens te ver door herhaaldelijk aan te dringen op gesprekjes over relaties, die ze aldoor afkapte. Het draaide erop uit dat ik op tweede kerstdag 'Ik ben een seksueel wezen, Kath!' tegen haar schreeuwde, waarop ze mijn verzoek om mee te mogen liften op haar plannen voor oud en nieuw 'beleefd' afwees. Om preciezer te zijn zei ze dat ze, als ik het lef had om met haar mee naar een feest te gaan, ervoor zou zorgen dat ik 'wilde dat ik nooit geboren was'.

Gelukkig wist Jean op het laatste moment een uitnodiging te scoren. Flora en Rachel, de tweeling van de toneelclub, hielden een 'bescheiden samenkomst' bij hen thuis. Ze leken niet te staan springen om ons uit te nodigen, maar na wat mild (nou, ja, min of meer) gedram wisten we niet alleen een uitnodiging voor ons drieën te regelen, maar ook voor Peter en Sam. Dat was cruciaal voor mijn plan.

Mijn Plan

Stap 1: Een kus van Sam krijgen en ervoor zorgen dat hij tegen iedereen zegt dat het aan is tussen ons.

Tot nu toe is dat de enige stap. Ik heb er de hele vakantie over nagedacht hoe het nu zit met Sam, dus nu moet ik gewoon weten dat het echt is en dat we van start kunnen. En tegen kussen en openlijke liefdesverklaringen kun je niets inbrengen.

En wat Peter betreft... Als ik eerlijk ben, ben ik nog steeds een beetje in de war over mijn gevoelens voor hem. En dan is er natuur-

lijk ook nog het feit dat Tessa vorig trimester iets met hem gehad heeft, al was dat maar heel even. Ik heb Tessa nog steeds niet verteld dat Peter tegen me heeft gezegd dat hij verliefd op me is, want dat is de reden dat hij het met haar uitgemaakt heeft. Jean zegt dat ik mijn eigen gevoelens zo wegdruk, maar is wegdrukken echt altijd verkeerd? Ik moet heel vaak mijn haar 'wegdrukken' omdat het te veel volume heeft.

Ik moet gewoon aannemen dat Peter de vakantie heeft gebruikt om over me heen te komen. En hoewel dat alleen maar in mijn eigen verbeelding is, voel ik me toch beledigd.

★

Na nog eens drie kwartier geneuzel over finishing touches en een laatste discussie tussen mij en Jean over wie het gouden topje nu aantrekt, zijn we eindelijk klaar om het nieuwe jaar in te luiden. Jean draagt het zilverkleurige topje op een broek met wijde pijpen en een van haar 'festivalcapes'. Haar bos krullen is samengebonden tot een dikke vlecht, en ze heeft een clip in de vorm van een discobal in, die de pony die ze probeert bij te laten groeien in bedwang moet houden. Tessa gaat mee in de kleur van haar haar en draagt een blauwe paillettenjurk.

Ik draag de gouden top met pailletten onder een witte bloes met volants die ik van de kostuumafdeling op school heb 'geleend'.

'Laten we nog even een foto nemen voor we gaan,' zegt Tessa terwijl ze de bandjes van haar paillettenjurk verschikt.

'Goed idee,' knikt Jean, en ze pakt haar telefoon al om hem in de vensterbank te zetten. Maar zodra het scherm oplicht, betreft haar gezicht. 'We hebben de laatste bus gemist.'

'Nee!' gil ik.

In Hiverhampton zijn de bussen net zo zeldzaam als betrouwbaar. En we hebben net de laatste bus naar het huis van Flora en Rachel gemist.

‘Kan je moeder ons niet brengen?’ vraagt Tessa.

‘Die is al naar haar eetclub voor singles, maar ik kan haar wel bellen en vragen of ze ons snel even brengt?’ zeg ik, mijn telefoon al tevoorschijn halend.

‘Nee!’ zegt Jean beslist terwijl ze haar hand op mijn telefoon legt. ‘Dit is de eerste keer in jaren dat ze de relatemarkt op gaat. Daar mogen we niet tussen komen.’

Niet-begrijpend kijken Tessa en ik haar aan.

‘We hebben even staan praten toen jullie pasta aan het maken waren,’ zegt Jean schouderophalend.

Ze heeft een punt. Het zou heel slecht romantisch karma zijn om het liefdesleven van mijn moeder te saboteren om het mijne na te jagen. Al zou ik het wel doen, als puntje bij paaltje kwam.

‘Weet je aan wie we het wel zouden kunnen vragen...’ stelt Jean aarzelend voor, haar blik strak op de met kleren bezaaide vloer gericht.

‘Geen denken aan,’ zeg ik.

‘We kunnen ook gaan lopen?’ oppert Tessa hoopvol.

‘Dik anderhalf uur,’ zegt Jean, die het al opgezocht heeft. Ze laat ons de route zien. ‘Heen én terug.’

‘Oké, ik zal het vragen,’ zeg ik kortaf. ‘Maar als ze ja zegt, wat hoogst onwaarschijnlijk is, moet ieder voor zich beslissen of het de moeite waard is dat we ons de dood op de hals halen door bij mijn zus in de auto te stappen.’

In de kerstvakantie heeft Kath een spoedcursus autorijden gevolgd, en tot ieders afgrijzen is ze in één keer geslaagd. Ik heb maar twee

keer bij haar in de auto gezeten en beide keren gezworen het nooit weer te doen. Het gaat me niet om dat nonchalante te hard rijden of haar creatieve interpretatie van verkeersborden, maar om dat constante gescheld op andere bestuurders, die ze allemaal afdoet als ‘een stel malloten’.

Maar goed, de belofte van dertig pond en een onheilspellend klinkende ‘tegoedbon voor een gunst’ haalde haar over ons af te zetten. Over de rit kan ik niet veel zeggen. Ik had het grootste gedeelte van de tijd mijn ogen dicht en neuriede in een soort trance ‘Ave Maria’. Maar afgaande op de kreten vanaf de achterbank hebben we maar liefst vier bijna-ongelukken gehad.

‘Stel je niet zo aan!’ roept Kath. Ze leunt uit het raampje als ik het gras voor het huis van Flora en Rachel kus terwijl Jean en Tessa als mensen die een kleine explosie hebben overleefd wankelend de auto uit stappen. Jeans haar, dat in een onberispelijke vlecht zat, staat nu alle kanten op.

‘Aanstellen?’ roep ik terug. ‘Je nam die rotonde op twee wielen!’

Kath steekt haar middelvinger naar me op, laat de motor brullen en verdwijnt dan het donker in.

Vanuit huis hoor ik gepraat, muziek en het knallen van een fles champagne. Het feest is in volle gang, en ik heb een kwartier voordat Sam en Peter komen. Hoogste tijd om mezelf tot bedaren te brengen en potentiële kuszones te spotten.

‘Oké, hoe voelen we ons?’ Ik veeg mijn broek af, die een beetje nat is geworden van het gras.

‘Een beetje misselijk, eerlijk gezegd,’ zegt Jean. Ze houdt haar buik vast en staart strak naar het bloemenperk.

Tessa knikt instemmend.

Ik loop naar ze toe en leg mijn hand stevig op hun schouder.

‘Sorry dat ik zo streng moet zijn, maar kom op, meiden. Het is oud en nieuw, verdorie! Je weet toch wat ze over oud-en-nieuwfeestjes zeggen, hè?’

Als één man schudden Jean en Tessa hun hoofd.

‘Ik ook niet!’ roep ik, en ik trek ze dicht naar me toe, zodat we in een kringetje komen te staan. ‘Dus laten we naar eentje toe gaan en daarachter komen!’